

ויקהל פרה (402)

שימנעו את קיום המצוה, זריזים מקדימים למצוות. לפיכך אמר הכתוב: "וְכָל חֶכְמָם לֵב בָּכֶם", אדם שהוא באמת חכם וברצונו לקיים את מצוות הבורא, אל ירבה בדברים ושהיות כי אם: "יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ" מיד בזריזות. ספר "מענינה של תורה"

וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים (לה. כב)
 "על נשיא" (אונקלוס) מבואר בתרגום שהנשים הגיעו כשהן לבושות בתכשיט ורק שם פרקו את התכשיטים לנדבת המשכן. צריך להבין, לשום איזה צורך הגיעו הנשים לבושות בתכשיטים, יכלו הרי לשלוח אותם ע"י בעליהם? ביאר רבי משה פיינשטיין זצ"ל: שמטרתן היתה להראות שלא נתנו את תכשיטים, משום שאין להם צורך בהן, או משום שבעליהן בקשו זאת, אלא למרות שהם רוצות אותם ומתקשות בהם, בכל זאת הן באות בעצמן ונודבות בשמחה, מתוך הכרה בערך הגדול של שריית השכינה בישראל. היה הגאון רבי משה מעורר שכך צריך לקיים מצוות צדקה ואת כל מעשה המצוות, כל שכן לימוד התורה, למרות שהאדם יודע שיכול לעשות בזמנו דברים שיקלו עליו את החיים בעולם השקר הזמני הזה, בכל זאת התורה חביבה עליו יותר. ספר "לחתך עליון"

וַיִּמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֶכְמָה וכו'... (לה. לא)
 אמר הרה"ק רבי פנחס מקוריץ שהאלישיך הקדוש מבאר כי לכל אדם יש דעת רק במוח, וכאשר רוצה לעשות דבר מה צריך המוח לחשוב ולהחליט. מה שאין כן בצלאל שהיה מלא רוח אלוקים, כל אבריו היו חושבים, והידים מעצמם עשו מה שצריך לפי שהיה בהם דעת בפני עצמם. והוסיף שזה מה שכתוב אצל דוד המלך (ויק"ר לה. א): "והיו רגלי מוליכות אותי לבית המדרש", שאף לרגליו היה דעת, ע"י שקידש את כל איבריו לעבודת השי"ת נכנס בהם דעת. ספר "גדיל תורה"

וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרֶן עֲצֵי שִׁטִּים (לז. א)
 וברש"י: ויעש בצלאל, לפי שנתן נפשו על המלאכה יותר משאר חכמים, נקראת על שמו. ולכאורה, אם כן היה צריך לכתוב "וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל" על כל מלאכת המשכן, ולא רק בארון. ונראה לפרש ע"פ מה שמצינו (יומא עב:): שעשיית הארון היא כנגד התורה וידוע שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ולפיכך דוקא בעשיית הארון פרט את בצלאל, לפי שנתן נפשו על המלאכה יותר משאר חכמים, וענין זה הוא תנאי שתהא מתקיימת אצלו, ועל כן נקראת על שמו. ספר "עלים לתרופה"

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה, אֶת-כָּל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (לה. א)
 כתוב במסכת מגילה (דף לב.) "וידבר משה את מועדי ה' משה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו של יום, הלכות פסח בפסח וכו'. מה הכוונה "להם". יש לומר, שבכל מקום כתיב "מועדי ה'", ומצינו גם כן "מועדיכם". וצריך להבין השינוי? ויש לומר כמו שאמרו בעבודה זרה (דף יט.) על הפסוק, "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה וכו'" (א, ב), שלפני הלימוד נקראת תורת ה', ואחר כך נעשית שלו. וכן בטרם שיעסוק בתורה של חג נקראת מועדי ה', ואחר שעסק ולמד, נקראים מועדיכם. וזה שכתוב "וידבר משה את מועדי ה' וכו'". ומסרם משה שיהיו קנין לבני ישראל, ויהיו נקראים "מועדיכם". ובמה יזכו, ומפרש שיהיו שואלין וכו', וזה הדיוק "להם" לישראל שיהיו נקראים מועדיכם. ספר להתעורר באהבתך בשם "פרדס יוסף"

וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבָּת שַׁבְּתוֹן לָהּ (לה. ב)
 יש מצוה להוסיף מחול על הקודש לכן מקדימים לקבל השבת ומאחרים ביציאתה. מדייק כאן רבינו בחיי בפרושו על התורה: כאן נאמר "קֹדֶשׁ שַׁבָּת שַׁבְּתוֹן לָהּ" ואילו בפרשת "בשלח" נאמר "שבתון שבת קודש לה" (טז. כג). מדוע התורה שינתה את סדר המילים? כאן "קודש" נכתב לפני השבת, ובפרשת "בשלח" ה"קודש" נכתב אחרי השבת. ומסביר, כאן באה התורה לרמוז לנו שראוי להוסיף על קדושת השבת לפנייה, בערב שבת ולאחריה במוצאי שבת. קודש לפנייה יהיה לכם יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבָּת שַׁבְּתוֹן לָהּ" (ויקהל), קודש לאחריה "שבתון שבת קודש לה". ספר "שולחן אליהו"

לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת (לה. ג)
 מדוע הזכירה התורה דוקא מלאכה זו, מכל המלאכות האסורות בשבת? באר ה"שער בת רבים": השבת היא זכר למעשה בראשית. היא יום מנוחה לאחר הבריאה שהיתה בששת ימי המעשה. האש כלל לא נכללה בבריאה של ששת ימים אלו. האש נבראה רק במוצאי שבת. משום כך היה מקום לטעות ולחשוב שהדלקת אש איננה נכללת בין המלאכות שמצווים אנו להימנע מהן. על כן הוצרכה התורה לומר על מלאכה זו בפירוש: "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת" ספר "ומתוק האור"

וְכָל חֶכְמָם לֵב בָּכֶם יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' (לה. י)
 אם רוצה אדם לעשות מצוה, עליו לעשותה תיכף בזריזות. הדיבור מסביב למצוה והשהיה הכרוכה בכך, עלולים לגרום להתהוות מעצורים ומכשולים שונים,

וְהִמְלֵאכֶּה הַיְתָה דָּיִם לְכָל הַמְּלֹאכָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהוֹתֵר
(ל.ו.ז.)

בוא וראה כמה חביבות מצוות על ישראל. שהרי לא הוצרכו לכל זאת אלא לחודשים מועטים. לולא חטא המרגלים היו נכנסים מיד לארץ ישראל ובונים בנין אבנים של קבוע. כיון שאותה שעה לא ידוע כי עתידים הם לחטוא במרגלים נמצא שלדידם לא היה בנין המשכן אלא לזמן מועט. נמצא שכל הנדבות, היגיעה והעמל, לא היו אלא לקיומה של מצוה ארעית, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". הרי לנו לימוד נפלא עד כמה צריך להתייגע על קיומה של כל מצוה ומצוה, שהרי אין אנו יודעים מתן שכרם של מצוות. אף שהמצוה היא ארעית וזמנה קצר, אין אנו משערים מתן שכרם, וחובה עלינו להתייגע בקיומה כאילו מדובר בבנין של קבוע.

רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות"

וַיְהִי הַפְּרָכִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו אֶל הַכַּפְּרֹת הָיוּ פְּנֵי הַפְּרָכִים
(ל.ו.ט.)

כתב הכלי יקר (ויקרא יט. יח), המצוות בתורה מתחלקים לשני סוגים: האחד, מצוות שבין אדם למקום, ויסודם הוא אמונה בה'. השני, הוא המצוות שבין אדם לחבירו, ויסוד לכולם הפסוק: "ואהבת לרעך כמוך", ומטעם זה "וַיְהִי הַפְּרָכִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה", כלפי מעלה כנגד מצוות שבין אדם למקום, אבל גם: "וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו", כנגד המצוות שבין אדם לחבירו.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

פרה

החפץ חיים מביא חידוש על פרשת פרה, הקשור לדרך שבה אדם מטהר את עצמו בעולם הזה. הוא מדגיש את הסתירה שמופיעה בפרשת פרה אדומה: אפר הפרה מטהר את הטמאים, אבל בו בזמן, הכהן השורף אותה וכל העוסקים בה נטמאים. מדוע התורה ציוותה מצווה כה חמורה, שבה אותה גם מטהר וגם מטמא? החפץ חיים מסביר שהדבר מלמד אותנו עיקרון יסודי בעבודת ה': כאשר אדם רוצה להתעלות ולטהר את עצמו, הוא חייב לעבור תהליך של זיכוך והתמודדות, שלפעמים נראה כמו "טומאה" או ירידה זמנית, אך בסופו של דבר מוביל לטהרה אמיתית. הוא מדמה זאת למי שלומד מוסר או משתדל לתקן את מידותיו: פעמים רבות, כאשר אדם מתחיל לעסוק בחשבון נפש, הוא פתאום מרגיש ירידה, כי הוא נחשף לכל החסרונות שבו. אבל זו לא באמת ירידה, אלא חלק מהטהרה! רק כשאדם מזהה את חטאיו ולוקח אחריות, הוא יכול לזכות לטהרה שלמה.

ספר "חפץ חיים על התורה"

זאת חוקת התורה

לפי שהסטרא אחרא והמינים מתקנאים במצוה זו, לפיכך נקראת 'חוקה', שאין לך רשות להרהר אחריה, ואעפ"כ רמז יש בה. פרה, כנגד העגל, אדומה, כנגד

זהב, תמימה שלא עלה עליה עול, לרמז שלא היה בה שיתוף לעבודה זרה. ושריפתה באש, כנגד ששרפו העגל, והאפר, לרמז שהחטא נעשה באפר שאין בו ממש,
חתם סופר על התורה

הלכה: פרה אדומה

מלבד פרשת השבוע, נקרא השבת גם את פרשת 'פרה אדומה'. זאת, כיון שבשבת שקודם פרשת החודש סמוך לניסן מוסיפים לקריאה בתורה את הפרשה הזאת. הסיבה לכך היא, שבסמוך לחודש ניסן מיד אחר הקמת המשכן קיימו בני ישראל מצות שריפת פרה אדומה, כדי להזות על ישראל ולטהרם, ובכך יוכלו לקיים מצות הפסח בזמנו. לכן מסמיכים פרשת פרה לפרשת החודש. יש אומרים שהיא מן התורה.

המלקט

פתגם: כזוכית, מזל נוצץ, וכמוה מתפוצץ!

ספר "שמחלה"

חקירה: קים ליה מדרבה מיניה

בשוגג, (תנא דבי חזקיה) ובמזיד הם דין אחד, או שני דברים נפרדים (קונטרסי שיעורים בבא מציעא כח. א ד"ה אולם: נפרדים)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: יפוצו אויביך

רב בישראל היה מתמרמר מאוד כנגד אותם קלי עולם שנוהגים לצאת מבית הכנסת כל אימת שמגיעים לקריאת התורה, כדי לשוחח שיחות של בטלה בחצר בית הכנסת. ומרוב קנאתו לעלבונה של תורה כינה אותם אויבי ה' והיה אומר: לא בכדי הם קמים ויוצאים מבית הכנסת עם פתיחת הארון, שהרי אנו אומרים אז מפורש: ויפוצו אויביך וינוסו משנאך מפניך.

ספר "חד וחלק" חלק ג (דף טו)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, אברהם בן חנה רחל שרה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, **יוצא לאור לרפואה שלימה**, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אויזה. **שלום בית**: גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון**: קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גברייאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה בכל**: נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לתנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גייזל לאוני. **לעילוי נשמת**: ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. אמיל חיים בן עזו עזיזה, אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נגימה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסטרייה כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזוק.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען

לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:

germon73@hotmail.fr

ניתן למצוא את העלון

www.kollel-aixlesbains.fr